

בס"ד "מזולא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבונני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: תְּזַרְיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) אַבְרָהָם אַלְבֶּרְט בֶּן מָרִים קִנְפוּ **כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:27**
עֲרַשׁ"ק כּו' אָדָר תִּשְׁע"ד (28.3.14) יִזְכּוּ שֶׁהַזְיוּג יַעֲלֶה יִפְהָ, וְלִבְנִין עַדִּי עַד יִצְיָאֵת הַשַּׁבָּת: 19:35
הַפְּטָרָה: "כֹּה אָמַר" בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי אָמִי: אִשָּׁה מְזַרְעַת תַּחֲלָה – יוֹלְדַת זָכָר. אִישׁ מְזַרְעַת תַּחֲלָה – יוֹלְדַת נְקֵבָה. שְׁנַאֲמַר:
אִשָּׁה כִּי תִזְרָע וַיִּלְדָּה זָכָר...". (ע"פ "אוֹרְהַ שְׁל תוֹרָה" לְהַרְהוֹ"ק פִּינְחָס פְּרִדְמָן)

הַמְקוּבָּל הָאֱלֹקִי הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמִשׁוֹן מְאוֹסְטְרוֹפָאֵלִי זצ"ל הִי"ד כּוֹתֵב בְּסִפְרוֹ "דָּן יְדִין" (אוֹת כּא'), שְׁקִלִּיפַת זָבוּב
הִיא קְלִיפַת עֲמֶלֶק (=שׁוֹרֵשׁ קְלִיפַת הַטּוֹמְאָה).

וְעַנֵּין זֶה רְמוּז בְּכַתוּב (שְׁמוֹת יז', יד'): "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי מָחָה אֶמְחָה
אֶת זְכַר עֲמֶלֶק". וּבְאֵר "בְּעַל הַטּוֹרִים", שׁ"י זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנֵי רָאשֵׁי תִיבוֹת זָבוּב, שְׁרָץ אֶחָד (=עֲמֶלֶק), שֶׁהִיָּה
שׁוֹתֵה דָמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כּוֹבוּב". וְכֵן כְּתֹב "תּוֹרַת הַחִיד"א", בְּשֵׁם רַבְּנוּ אֶפְרַיִם: "זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנֵי –
(רָאשֵׁי) תִיבוֹת זָבוּב, וְהוּא מֶלֶךְ עֲמֶלֶק".

עַנֵּין זֶה מֵתָאִים עִם מָה שְׁאָמְרוּ חו"ל: "יִצְרַר הָרַע דּוֹמָה לְזָבוּב, וַיּוֹשֵׁב עַל שְׁנֵי מִפְתְּחֵי הַלֵּב, שְׁנַאֲמַר (קֹהֶלֶת י'): זָבוּבֵי
מוֹת יִבְאִישׁ...". וּמֵאַחַר וְעֲמֶלֶק הוּא הַיִּצְרַר הָרַע "אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדַרְךְ", לְכֵן אָמְרוּ חו"ל בְּגִמְרָא (קִידוּשֵׁין ל'): "כִּף
הַקֵּב"ה אָמַר לָהֶם, לְיִשְׂרָאֵל: בְּנֵי, בְּרַאתִי יִצְרַר הָרַע, וּבְרַאתִי לוֹ תּוֹרָה (פְּ)תַבְּלִין, וְאִם אַתֶּם עוֹסְקִים בְּתוֹרָה, אֵין
אַתֶּם נִמְסְרִים בְּיָדוֹ". שְׁכּוֹן, עַל-יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁנִקְרָאת "טוֹב" (=17), מְבַטְלִים אֶת קְלִיפַת זָבוּב (=17), שְׁמִסְפְּרוּ
שׁוֹה.

וְהִנֵּה, כְּתוּב בְּסֵפֶר "קֶרְנַיִם" (מֵאַמֶּר יג'), שְׁאִישׁ יִשְׂרָאֵל, הַמְּבַטֵּל מִצְוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה, סוֹפוֹ שְׁנִמְסָר בְּיָדֵי קְלִיפַת זָבוּב.
וְלָכֵן, שְׁנִינּוּ בְּמִשְׁנָה (יְבֻמוֹת סא'): "לֹא יִבְטֵל אָדָם מִפְּרִיָּה וְרִבְיָה, אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ בְּנִים. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: שְׁנֵי
זְכָרִים. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים: זָכָר וְנִקְבָּה. שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית ה'): זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאם". וְנִפְסָק לְהַלְכָה כְּבֵית הֵלֵל, כְּפִי
שְׁמוּבָא בְּשִׁלְחֹן עָרוּף (אֵה"ע סִימָן א' ס"ה): "כִּיּוֹן שֵׁישׁ לְאָדָם זָכָר וְנִקְבָּה – קִיָּם מִצְוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה".
וּמְבוֹאֵר בְּלִיקוּטֵי ש"ס לְהַאֲרִיז"ל (יְבֻמוֹת סא'), שֶׁהִטְעַם לְכַף שְׁצַרְיָה הָאָדָם לְהִבְיָא זָכָר וְנִקְבָּה לְעוֹלָם הוּא מִכִּיּוֹן שְׁאֵז
נִשְׁלָם שֵׁם הוּי"ה (=י-ה-ו-ה) בְּרוּף הוּא.

וּכְפִי לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל הָאֵר"י: "הִנֵּה, הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ רוֹמְזִים לְשֵׁם יְהוָה (אִישׁ אִשָּׁה). וְכַשֵּׁי לֹא בֵּן הוּא וְ, וְכַשֵּׁי
לוֹ בֵּת הִיא ה', וְהָרִי הוּי"ה שְׁלָם (=י-ה-ו-ה). וְעַל-כֵּן תֵּיב אָדָם לְהַסְתַּכֵּל וּלְהַשְׁתַּדֵּל שִׁיְהִיָּה לוֹ בֵּן וּבֵת, כְּמוֹ בֵּית
הֵלֵל".

וּמֵעַתָּה מְבוֹאֵר הֵיטֵב, מְדוּעַ דּוֹקָא מִי שְׁמַקְיָם מִצְוֹת פְּרוֹ וְרִבּוֹ זוֹכֶה לְבַטֵּל אֶת קְלִיפַת זָבוּב. שְׁכּוֹן, כֹּל עוֹד קְלִיפַת
זָבוּב, שֶׁהוּא עֲמֶלֶק, קָיָם, אֵין הַשֵּׁם שְׁלָם, וְהַסְרוֹת הָאוֹתִיּוֹת "וְה" מִשְׁמוֹ שֶׁל ה' יִתְבַּרְךְ ("י-ה-ו-ה"), כְּמוֹ שְׁכַתוּב: "כִּי
יָד עַל כַּס יְהוָה". אוּלָּם, כֹּל הַמְקַיָּם מִצְוֹת "פְּרוֹ וְרִבּוֹ", הִנֵּה הוּא מְשָׁלִים וּמִיַּחַד אֶת אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הוּי"ה (=י-ה-ו-ה): י'
אִצֵּל הָאִישׁ, ה' רֵאשׁוֹנָה אִצֵּל הָאִשָּׁה, ו' אִצֵּל הַבֶּן, ו-ה' אַחֲרוֹנָה אִצֵּל הַבֵּת – וְעַל-יְדֵי כִּף זוֹכֶה הוּא לְבַטֵּל אֶת
קְלִיפַת זָבוּב. וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף שׁ"י זְכָר בֵּן וְנִקְבָּה בֵּת" – רָאשֵׁי תִיבוֹת "זָבוּב", שֶׁהֵם כְּאִמּוֹר מְבַטְלִים אֶת קְלִיפַת "זָבוּב"
("זֶה לְעַמַּת (=כְּנַגְד) זֶה").

עַל-פִּי זֶה יֵאִיר לָנוּ לְהִבִּין מָה שְׁמַצִּינוּ בְּגִמְרָא (יְבֻמוֹת סג'): "תִּנְיָא, רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמַר: כֹּל אָדָם שְׁאֵין עוֹסֵק בְּפְרִיָּה
וְרִבְיָה, כְּאִילוֹ שׁוֹפֵךְ דָּמִים, שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית ט'): 'שׁוֹפֵךְ דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ'. וְכַתִּיב בְּתַרְיָה 'וְאַתֶּם פְּרוּ
וְרִבּוּ... בֵּן עֲזָאִי אוֹמַר: כְּאִלוֹ שׁוֹפֵךְ דָּמִים וּמִמְעַט אֶת הַדְּמוּת, שְׁנַאֲמַר: 'וְאַתֶּם פְּרוּ וְרִבּוּ'. אָמְרוּ לוֹ לְבֵן עֲזָאִי: יֵשׁ
נְאֻה דוֹרֵשׁ וְנְאֻה מְקַיָּם, נְאֻה מְקַיָּם וְאֵין נְאֻה דוֹרֵשׁ, וְאַתָּה – נְאֻה דוֹרֵשׁ וְאֵין נְאֻה מְקַיָּם? אָמַר לָהֶם: וּמָה אַעֲשֶׂה
שְׁנַפְשֵׁי חֲשָׁקָה בְּתוֹרָה, אֶפְשָׁר לְעוֹלָם שְׁיִתְקַיָּם עַל יְדֵי אַחֲרִים?".

הַכּוֹנֵה כָּאֵן הִיא, שְׁשָׂאֵלוֹ אֶת בֵּן עֲזָאִי, מְדוּעַ אֵינוֹ מְקַיָּם אֶת מִצְוֹת "פְּרוּ וְרִבּוּ"? הֲלֹא מִי שְׁאֵינוֹ מְקַיָּם מִצְוָה זוֹ,
שׁוֹלְטַת עֲלָיו קְלִיפַת זָבוּב. וְעַל זֶה הִשִּׁיב לָהֶם בֵּן עֲזָאִי: "וּמָה אַעֲשֶׂה שְׁנַפְשֵׁי חֲשָׁקָה בְּתוֹרָה". דְּהִינּוּ, עַל-יְדֵי לִימוּד
הַתּוֹרָה, שְׁנִקְרָאת "טוֹב" (=17), אֲנִי מְבַטֵּל אֶת קְלִיפַת זָבוּב (=17).

על-פי האמור, יאירו לנו דברי ה"קרנים", שאמר, שיעקב אבינו, עמוד התורה, בטל את קליפת "זבוב" על-ידי עסק התורה, שנקראת "טוב". שכן, ידוע שהתורה הקדושה כלולה משני חלקים: התורה שבכתב והתורה שבעל-פה. וכתב השל"ה הקדוש (דף נו), כי שם הוי"ה (=ה-ו-ה) נרמז בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה עם כלל ישראל, הלומדים את התורה. הא כיצד? הנה, **עשרת הדברות** רומזות על האות **י** משם הוי"ה, **חומשי תורה** רומזים לאות ה' משם הוי"ה, **ששה סדרי משנה** רומזים לאות ו', וכלל ישראל, ששרש נשמתם הוא מהאות ה' (כמו שאמרו חז"ל (מנחות כט): "**בה"א** בראם"), רומזים לאות ה' השניה משם הוי"ה (=ה-ו-ה).

לכן, נמצא, שהעוסק בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה הרי הוא מיחד את ארבע אותיות שם הוי"ה (=ה-ו-ה) ברוף הוא, ומבטל על-ידי כף את קליפת "**זבוב**", הוא עמלק, שכל זמן שהוא קים – אין השם שלם. ועל-כך רמז הכתוב במלחמת עמלק: "ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר ושם באזני יהושע כי מחה אמה את זכר עמלק". דהינו, "כתב זאת זכרון בספר", זאת תורה שבכתב. "ושם באזני יהושע", זאת התורה שבעל-פה, הנמסרת מאזן לאזן. הנה, בזכות שני החלקים הללו "כי מחה אמה את זכר עמלק". ולכן נרמזות כאן קליפת "**זבוב**" ב"זכרון בספר ושם באזני". שכן, על-ידי "זכרון בספר", שהיא התורה שבכתב, ועל-ידי "ושם באזני", שהיא התורה שבעל-פה – כף מבטלים את קליפת "**זבוב**", הוא עמלק.

לפי זה יאיר לנו להבין, שהסיבה שקבלו ישראל בפורים את התורה שבעל-פה מאהבה, הוא מפיון שהשיגו שאי-אפשר לבטל את קליפת עמלק (=המן), אלא רק על-ידי תורה שבכתב עם תורה שבעל-פה, שרק על-ידי שניהם ביחד נשלם שם הוי"ה במלואו.

אולם, לפי זה צריכים אנו ביאור. שהרי, מי שעוסק בתורה הקדושה, בודאי שיוכל הוא להכניע את קליפת **זבוב**, הוא עמלק, הוא **יצר הרע**, כמו שאמר הקב"ה לישראל: "בראתי יצר הרע, ובראתי לו תורה (כ)תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה, אין אתם נמסרים בידו". אך, מה יעשו אלו הטורפים על המחיה ועל הפלכלה, ולא זכו להיות מעוסקי התורה הקדושה? איך הם יוכלו להכניע את קליפת **זבוב**?

ויש לומר, על-פי מה שפסק מחבר הלכה ברורה בשלחן ערוך (י' סימן רמ"ו ס"א): "כל איש ישראל חייב בתלמוד תורה – בין עני, בין עשיר, בין שלם בגופו, בין בעל ייסורים, בין בחור, בין זקן גדול, אפילו עני המתחזר על הפתחים, אפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: 'והגית בו יומם ולילה'. ומי שאי-אפשר לו לתלמוד, מפני שאינו יודע כלל לתלמוד, או מפני הטרדות שיש לו, יספיק לאחרים הלומדים". וכתב על זה הרמ"א, (שכל מי שמחזיק את לומדי התורה) 'ותחשב לו כאילו (הוא) לומד בעצמו".

מכל זה נמצא, שלא לו זכו להיות נמנים בין לומדי התורה יש שתי עצות לביטול קליפת **זבוב**: עצה ראשונה, שיקבעו עתים לתורה (=שיקבעו זמנים קבועים בכל יום לתלמוד התורה), כפי ששנינו (אבות): "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משכחת עון". כלומר, על-ידי תלמוד תורה, האדם מכניע את קליפת **זבוב/עמלק**, וממילא "משכחת עון".

והעצה השניה, לאלו שאין ביכולתם לקבוע עתים לתורה, מחמת גדל טרדתם, שיהיו מתומכי אורייתא (=התורה), בבחינת זבולון ויששכר. כמו שאמרו חז"ל על הפתוב (לג, יח): "שמח זבולון בצאתך, ויששכר באהליך...". – זבולון ויששכר עשו שותפות: זבולון – לחוף ימים ישכן, ויוצא לפרקמטיה (=למסחר) בספינות, ומשתכר (בעסקי המסחר שלו), ונותן לתוף פיו של יששכר (=מכלכל את יששכר), והם (=בני יששכר) יושבים ועוסקים בתורה (רש"י). ועל-ידי זה נחשב להם (=לבני זבולון). לאותם התומכים והמפרנסים את לומדי התורה) כאילו הם עוסקים בתורה, ומכניעים את קליפת **זבוב**.

וזהו שברך משה את שבטי בני ישראל לפני פטירתו (דברים לג, יח): "שמח זבולון בצאתך, ויששכר באהליך...". – ראשי תיבות "**זבוב**". וזאת, כדי לרמוז לנו, שעל-ידי השותפות של זבולון ויששכר, יכול גם זבולון, שאינו עוסק בתורה, להיות שמח בחלקו. שכן, גם הוא יצליח להכניע את קליפת **זבוב**.

"ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו, וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו" (בראשית ב' יט)

אומרים חז"ל: השם הניתן לך הנולד בשעת ברית המילה נקבע בשמים לפי שרש נשמתו, ומשמים נותנים בדתם ההורים את השם. דבר זה נרמז בפתוב: "ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו" – ראשי תיבות **מילה**, ואילו המשך הפסוק: "וכל אשר יקרא לו האדם", הוא ראשי תיבות **אליהו**, שהרי בשעת המילה בא אליהו הנביא. לכן באותה שעה מתנוצצת ההתעוררות העליונה (=נותנים משמים את הדעת) באביו של הרך הנמול, כדי לתת לו את השם, המתאים לשרש נשמתו – וזאת מכחו של אליהו הנביא. **שבת שלום לכל בית ישראל!** **נא לשמור על קדושת הגיליון!**

בס"ד "מזולא טבא וגדיא יאה" לרבי ציון סיבונני, לשמחת נישואי בתו דיקלה בת שרה, עב"ל החתן
פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: תּוֹרִיעַ (שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ) **אברהם אלברט בן מרים קנפו** **כְּנִיסַת הַשְּׁבֹט:** 18:27
ערש"ק כו' אדר תשע"ד (28.3.14) יזכו שהזיווג יעלה יפה, ולבנין עדי עד **יְצִיאַת הַשְּׁבֹט:** 19:35
הַפְּטָרָה: "כה אמר" בקדושה ובטהרה וביראה אכ"ר (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ע"פ "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

על הטעם למנהג ישראל לעשות סעודת מצוה לכבוד ברית המילה, כתוב ב"פרקי דרבי אליעזר" (כט'): "וכשנולד יצחק, בן שמנת ימים הגישו (אברהם) למילה, שנאמר: 'וימל אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים'. והגישו למנהג על גבי המזבח, ועשה שמחה ומשתה. מכאן אמרו חכמים: תיב אדם לעשות שמחה ומשתה באותו היום שזכה למול את בנו, כאברהם אבינו, שנאמר (בראשית כא, ח): 'וייעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק' ומבואר בתוספות (שבת קל, ד"ה שש), שכונת ה"פרקי דרבי אליעזר" על הכתוב "ביום הגמל את יצחק" היא, שכאשר תחלק את המלה "הגמל", תקבל "הג" מל. "הג" עולה לגימטריה שמונה. כלומר, ביום השמיני מל אברהם את יצחק ועשה משתה גדול – "סעודת מצוה".

וצריך להבין ענין זה. שכן, מדוע בחר אברהם אבינו לעשות "משתה גדול ביום הגמל את יצחק"?

(ראוי להוסיף, שגם יתרו, כאשר התגר ומל את עצמו, עשה סעודת מצוה לאחר הברית (מובא ב"מדרש תלפיות", אות י'). ועל-כך רמז הכתוב: "ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם חתן משה לפני האלהים". וכן כתב ה"חתם סופר" בספרו "תורת משה", על הכתוב בגמרא (סנהדרין צד'): "ויחד יתרו... רב אמר: שהעביר חרב חדה על בשרו" – דהינו, שמל את עצמו).

נקדים תחילה להביא מה שכתוב בפרשת "תולדות": "ויצא הראשון אדמוני כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו". ומבואר ב"דעת זקנים מבעלי התוספות", בשם המדרש: כאשר ראה יצחק את בנו עשו, שהוא כלו אדמוני, חשב שעדין לא נבלע בו דמו, ולא רצה למולו לשמונת ימים, מחמת הסכנה. ואולם, לאחר שעברו כשנה או שנתיים, הבין יצחק שזה תולדתו, דהינו שצבע עורו ושעריו אדום, ולמרות זאת לא מל את בנו עשו. אמר: הואיל ולא מלתי אותו לשמונת ימים, אמתין עד שיהיה כמו ישמעאל אחי, ואמול אותו. ואולם, כאשר נעשה עשו בן יג' שנים, לא רצה עשו שימולו אותו, ונשא ערל. וצריכים אנו להבין, מדוע עשו הרשע לא רצה שימולו אותו? מובא במדרש תנחומא (תוריע, פרק ה'): "שאל טורנוסרופוס הרשע את ר' עקיבא: איזו מעשים נאים (יותר) – של הקב"ה או של בשר ודם? אמר לו (רבי עקיבא) של בשר ודם נאים (יותר)... אמר לו (טורנוסרופוס הרשע): למה אתם מולין (=עושים ברית מילה)? אמר לו (ר' עקיבא): אני הייתי יודע שעל דבר כזה אתה שואלני, ולכך הקדמתי, ואמרתי לך שמעשי בני אדם משל הקב"ה. (מיד) הביא לו ר' עקיבא שיבולים וגלוסקאות (=כפרות לחם). אמר לו (ר' עקיבא): אלו (השיבולים) מעשה הקב"ה, ואלו (כפרות לחם) מעשה ידי אדם... אין אלו (הכפרות לחם) נאים יותר מן השיבולים? אמר לו טורנוסרופוס הרשע (לרבי עקיבא): אם הוא (=הקב"ה) חפץ במילה, למה אינו יוצא הוול ממעי אמו? אמר לו ר' עקיבא... (הוולד) אינו יוצא מהול, לפי שלא נתן הקב"ה את המצות לישראל, אלא לצרף אותם בהם (=להשלים את עצמם)...".

והנה, כאשר נתעמק בדברי המדרש, נראה שטורנוסרופוס הרשע בא בטענה אל ר' עקיבא, ושאל אותו: מכיון שהקב"ה ברא את האדם כמו שהוא, הרי מי שמשנה או מתקן את מה שהקב"ה ברא, פוגע בכבודו של המלך, הוא הקב"ה, שברא כן את האדם. ולכן, כיון שהקב"ה ברא את האדם עם עורלה, אין ראוי לאדם, שהוא בשר ודם, לשנות את הבריאה של הקב"ה, וכן למול את עצמו. (טענה זו הזכיר גם הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים", חלק ג', פרק מט'). על-כך ענה לו רבי עקיבא, שישוד כל התורה כלה הוא, שהקב"ה ברא את האדם דוקא חסר שלימות, כדי שהאדם ישלים את עצמו. ומאחר וזה רצונו יתברך, תיכף ומיד כשנולד התינוק צוה ה' עלינו לקיים את מצות המילה, ולהסיר ממנו את העורלה. וזאת, כדי ללמדנו דעת, ש"מעשי האדם נאים", ויסוד כל היהדות הוא שיתקן האדם את עצמו.

לכן אנו עושים סעודת ברית מילה עם לחם ובשר, וכל מיני מעדנים העשויים בידי אדם, כדי להורות, שתכלית

הַבְּרִיאָה הַיָּהוּא שְׂבוֹא הָאָדָם וְיִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי עֲבוּדָתוֹ בְּקֹדֶשׁ. וְזֶהוּ כְּבוֹד שָׁמַיִם וּמִלּוֹי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.
עַל-פִּי הָאָמוּר, נוֹכַל לְהַבִּין מָה שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כ"א, ח'): "וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֵּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת יִצְחָק". וּפְרָשׁ
רש"י: "מִשְׁתֵּה גְדוֹל" - שֶׁהָיוּ שָׁם גְּדוֹלֵי הַדּוֹר: שֵׁם וְעֵבֶר וְאַבְיִמֶלֶךְ". וְצָרִיכִים אָנוּ לְהַבִּין עֲנִיָּן זֶה. שָׁכַן, מָה
שֶׁהִזְמִין אַבְרָהָם אֶת שֵׁם וְעֵבֶר, שֶׁהָיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים, אָנוּ מִבִּינֵים. אָבֵל, מָה רָאָה אַבְרָהָם כָּכָה, לְהִזְמִין גּוֹי
כְּאַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּר?

אֵךְ לְפִי הָאָמוּר יֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁהָיוּ וְעֲבוּדָתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ הִיְתָה לְפָרֶסֶם אֶת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָם, לְכֹן,
בְּכּוֹנֵה תַחֲלִילָה הַזְּמַיִן לְסֻעוּדַת בְּרִית הַמִּילָה שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ אֶת אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּר - כְּדֵי לְפָרֶסֶם לְכָל (וְאַפִּילוֹ
לְמֶלֶךְ), שִׁיסוּד כָּל הַתּוֹרָה הוּא, שֶׁהָאָדָם נִבְרָא חֹסֵר שְׁלִימוּת, כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ.

לְפִי זֶה יוֹבֵן, מִדּוּעַ לֹא רָצָה **עֲשׂוֹ הַרְשָׁע** לְמוֹל אֶת עֲצָמוֹ. שָׁכַן, עֲשׂוֹ, בְּרִשְׁעוּתוֹ, סָבַר שֶׁהָאָדָם הַנוֹלָד הוּא כְּבָר
עֲשׂוֹי וְגַמּוּר, וְאִין צָרִיךְ לְתַקֵּן וּלְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ. וּמִטַּעַם זֶה נִקְרָא שְׁמוֹ **עֲשׂוֹ**, מִלְשׁוֹן **עֲשׂוֹי**. לְעוֹמֵת זֶה, הַשֵּׁם
"יַעֲקֹב", שֶׁהוּא מִלְשׁוֹן "עַקֵּב", מוֹרָה עַל שֶׁהוּא מִחֻזֵּק עֲצָמוֹ רַק בְּבַחֲנֵת עַקֵּב, וְעַדִּין צָרִיךְ לְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ.
וְזֶהוּ גַם הַטַּעַם לְכַךְ שְׁאוּמוֹת הָעוֹלָם, בְּנֵי עֲשׂוֹ, מוֹנִים אֶת הַשָּׁנָה לְשִׁמְשׁוֹ. שָׁכַן, הַשִּׁמְשׁוֹ מֵאִירָה תְּמִיד בְּשְׁלִימוּת,
וְאִינָה צְרִיכָה לְהַשְׁלִים עֲצָמָה, כְּפִי שִׁיטָתָם בְּדִיוֹק, שְׁאִין הָאָדָם צָרִיךְ לְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ. אָבֵל, יִשְׂרָאֵל מוֹנִין
לִירְחַ, שֶׁהוּא חֹסֵר, וְצָרִיךְ לְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ, כְּפִי שִׁיטָתָנוּ, שְׁצָרִיךְ כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי
קִיוֵם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּת.

וְזֶה נִחְמַד לְבָאֵר עַל-פִּי זֶה מָה שְׁכָתוּב בְּתִיקוּנֵי הַזֹּהַר, עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ל', ל"א): "כִּי הַמְצוּהָ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי
מַצְוֶה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ... לֹא בְשָׁמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה וַיִּקַּחֵהָ לָנוּ וַיִּשְׁמַעֵנוּ אֶתֶּה
וְנַעֲשֶׂנָה". וּמְפֹרֵשׁ בְּתִיקוּנֵי הַזֹּהַר, שֶׁ"מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה" הוּא רֵאשִׁי תִיבוֹת "מִילָה", וְסוֹפֵי תִיבוֹת "יֵהוּה" -
שֵׁם ה', בְּרוּךְ שְׁמוֹ. וְצָרִיכִים אָנוּ בִּיאוֹר, אִיךְ שֶׁיֵּךְ עֲנִיָּן הַמִּילָה לְתוֹכֵן הַפְּסוּק "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה"?

אֵךְ לְפִי הָאָמוּר יֵשׁ לוֹמֵר, שְׁכָפָן בָּאָה הַתּוֹרָה לְלַמְדָנוּ דַּעַת, שֶׁלֹּא נִטְעָה לְחֻשׁוֹב, שְׁמַכִּינֵן שֶׁהַכָּל בְּיַדֵי שָׁמַיִם, אִם
כֵּן, גַּם הָאָדָם - שֶׁנִּבְרָא בְּיַדֵי שָׁמַיִם - אִינוּ יְכוּל לְשַׁנוֹת וּלְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ. אֲלָא, אוֹמַרְתָּ לָנוּ הַתּוֹרָה: "כִּי הַמְצוּהָ
הַזֹּאת... לֹא בְשָׁמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה וַיִּקַּחֵהָ לָנוּ". דְּהִינּוּ, אִין הַתּוֹרָה וְהַמְצוּת תְּלוּיוֹת בְּיַדֵי שָׁמַיִם,
עַד שְׁנֵאמָר: "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה". אֲלָא, הַתּוֹרָה נִתּוּנָה בְּיַדֵי הָאָדָם בְּאַרְצָן, כְּדֵי שְׁיוּכַל לְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ,
כְּמֵאמָר חז"ל (בְּרֵכוֹת ל"ג): "הַכָּל בְּיַדֵי שָׁמַיִם חוּץ מִירְאַת שָׁמַיִם".

וְרֵאשִׁי לְכַךְ נִרְמָזָה בְּכָתוּב "מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׁמַיְמָה", שֶׁהוּא רֵאשִׁי תִיבוֹת "מִילָה", וְסוֹפֵי תִיבוֹת הוּי"ה (=יֵהוּה) -
כְּדֵי לְהוֹרוֹת לָנוּ, כִּי לְמֵרוֹת שֶׁהַקֵּב"ה כָּל-יְכוּל, וּמֵהוּהָ אֶת כָּל הַהוּיוֹת, וּבְרוּר שֶׁהִיָּה יְכוּל לְבְרוֹא אֶת הָאָדָם
בְּשְׁלִימוּת, לֹא הַעוֹרְלָה - לְמֵרוֹת זֹאת בְּרָא אֶת הָאָדָם חֹסֵר (עִם הַעוֹרְלָה), וְצוּהָ אוֹתָנוּ עַל מְצוּת הַמִּילָה - לְהַסִּיר
אֶת הַעוֹרְלָה. וְזֹאת, כְּדֵי לְלַמְדָנוּ דַּעַת, שֶׁזֶה רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה צָרִיךְ לְהַשְׁלִים וּלְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ,
כְּפִי שְׁאָמַר רַבֵּי הוֹשַׁעְיָה לְאַחַד הַפִּילוֹסוֹפִים (מִדְרָשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית י"א, ו'): "מָה שֶׁנִּבְרָא בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית צְרִיכִין
עֲשִׂיָּה, כְּגוֹן: הַחֲרָדֵל צָרִיךְ לְמַתּוֹק... הַחִיטִּין צְרִיכִין לְהַטְחֵן, אֲפִילוֹ אָדָם צָרִיךְ תִּיקוּן". וְזֶהוּ שְׁכָתוּב: "אֲשֶׁר בְּרָא
אֱלֹהִים לְעֲשׂוֹת", וּמָהוּ "לְעֲשׂוֹת"? וּפְרָשׁ רש"י: אֲפִילוֹ מָה שְׁכָבַר נִבְרָא, צָרִיךְ עוֹד לְעֲשׂוֹת וּלְתַקֵּן...
"וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל בְּשׂוֹר עֲרַלְתּוֹ"

מוֹבָא בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, שְׁצָרִיךְ הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל עֵז לְעֲשׂוֹת אֶת סֻעוּדַת הַמִּילָה. וְאַפִּילוֹ אִם יֵשׁ לוֹ
מְנִיעָה וְעֵיפּוֹבִים הַרְבֵּה, צָרִיךְ לְהַתְּגַבֵּר עַל כָּל הַמְּכַשׁוֹלִים. שָׁכַן, עֵיקַר הַהַשְׁתַּדְלוּת שֶׁל הַיֹּצֵר הָרַע הוּא שֶׁלֹּא
יַעֲשׂוֹ סֻעוּדַת מִילָה, כְּמוֹ שְׁמֵרוּמָז בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַיֹּצֵר הָרַע, "סַמְאֵל", רֵאשִׁי תִיבוֹת: סֻעוּדַת מְצוּהָ אִין לְעֲשׂוֹת.
וּבְעַנְיָן זֶה מְסוּפָר עַל הַצְּדִיק רַבִּי יִצְחָק מִבְּרֵדִיצ'וֹב זצ"ל, הֵלָא הוּא סְנִיגוֹרָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁכָפָשׁוּר הָיוּ
מְזַמְנִים אוֹתוֹ לְבְרִית מִילָה, נִהַג לְהַשִּׁיב שְׁמוֹכֵן הוּא לְבוֹא וּלְהַשְׁתַּתֵּף בְּבְרִית, בְּתַנְאֵי שִׁיעֲרֵכוֹ סֻעוּדַת מְצוּהָ
כְּרֵאוּי. פַּעַם שָׂאֵל אוֹתוֹ אֶחָד מִחֲסִידָיו לְפָשֵׁר תַּנְאֵי זֶה. הַסְּבִיר לוֹ הַרְבִּי, שְׁמַאֲבָקִים קָשִׁים הוּא נִאֲבָק נֶגֶד
הַשָּׁטָן, אֲשֶׁר בְּכָל עֵת מַחְפֵּשׁ דְּרָכִים לְקַטְרֵג עַל יִשְׂרָאֵל. "וְאוֹלָם" - אָמַר לוֹ רַבִּי יִצְחָק מִבְּרֵדִיצ'וֹב - "אֲנִי טוֹעֵן
תְּמִיד כְּנֶגֶד הַשָּׁטָן, שְׁכָפָשׁוּר אִישׁ יִשְׂרָאֵל מְקִים מְצוּהָ פְלִשְׁהִי, הוּא עוֹשֶׂה זֹאת בְּשִׁמְחָה וּבְרָצוֹן. וְאִילוֹ כָּפָשׁוּר
נִכְשַׁל יְהוּדֵי בְּעִבְרָה, גּוֹרֵם לוֹ הַדְּבַר לְצַעַר רַב, וּלְבוֹ נִשְׁבַּר בְּקֶרְבּוֹ. וְיֵשׁ הוֹכְחָה לְטַעֲנָתִי זֶה. שָׁכַן, מְעוֹלָם לֹא
רְאִינוּ יְהוּדֵי, וְאַפִּילוֹ הַגְּרוּעַ בְּיוֹתֵר, שִׁיעֲרוּךְ סֻעוּדָה לְרַגֵּל עִבְרָה שְׁעֵבֶר. לְעוֹמֵת זֹאת, כָּפָשׁוּר יְהוּדֵי עוֹרֵךְ בְּרִית
מִילָה, בְּרַ מְצוּהָ וְשָׂאֵר מְצוּת, אֲזִי הוּא שֵׁשׁ וְשִׁמְחָה, וְעוֹרֵךְ סֻעוּדַת מְצוּהָ. וּמַכִּינֵן שֶׁהַשָּׁטָן יוֹדֵעַ אֶת הָאֲמֵת, הוּא מְנַסֶּה,
בְּכָל כּוּחוֹ, לְמַנוֹעַ מֵהַיְהוּדֵי לְעֲרוּךְ סֻעוּדַת מְצוּהָ, כְּדֵי שֶׁתְּהִיָּה לוֹ סִיבָה מְסַפְקַת לְקַטְרֵג עַל יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן, כְּשִׁמְזַמְנִים
אוֹתִי לְשִׁמְחַת מְצוּהָ, מוֹכֵן אֲנִי לְבוֹא רַק בְּתַנְאֵי שִׁיעֲרֵכוֹ סֻעוּדַת מְצוּהָ כְּרֵאוּי...". **שְׁבַת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל!**